

Jesuse kätte lubbasin ja andsin. Ja sest
sadi on armas Ünnisteggia mind aitnud,
ja on mo hädda wähhendanud, ja ma lodan
kindlaste Ta peäle, et Ta mind ka weel
saab aitma, ja mo ello otsani mo abbi
saab ollema. Ja waatke nenda, armas
Oppetaja, ollete, Jummalat sure armo
lääbi, mo ihho ja mo hinge päästnud.

Sure süddame liggutamisese ja pühha
rõmoga, olli se armas, kallis Oppetaja peält
sedda kuulnud, mis mees olli rääkinud, ja
panni siis weel senna jure, üteldes: Wata,
armas sõbber, nenda woib suur Jummal
taewas, wahhest ka kirriko kellad ommaks
kääsüks ja teniakš tehha, otsima ja loio
toma, mis on ärrakaddunud! Agga siis ta
wõttis kätte se leitud ja päästetud õnna
hingega, põlwele maas, Jummalat tän-
nada ja kita.

Radduw mailma lust.

Sedda tõsisema melega meie omma Jõ-
sandat ja Ünnisteggiat tunnistame, sedda
ennam teotakse meid mailmast. Kui sa
ütled: kargamine, tantsiminne, mängi-
minne, tühja lusti taggaamine, se keik
on pat; — sind siis naertakse ja õeldakse,
et olled jõlle, ja arwatakse õige kül ollewad
ja walgušest, kui ütlewad: „Kes ei pea
lasti ka, tedda pean albiks ma.“ — Agga
ära sest ei pea luggu, waid ja sinna agga
tõsise melega Jõsanda pole hoidma ja
Temma järrele kääma; küllab Temma sedda
sulle kätte tašub. Temma jo isse ütleb:
„Õnsad ollete teie, kui inimēsed teid
minno parrast laimawad, ja takkakiusawad,
ja rägawad keikšuggu kurja teie wästo, kui
nemmad waltetawad. Rõmustage ennast,
ja olge wägga rõõmsad, sest teie palg on